

XXVIII, VELIKA NOČ 2022

TVOJE DOBROTE

V SPOMIN DUHOVNIKU IVANU MIKLAVCU SDB
rojen 27. oktobra 1938 – umrl 19. marca 2022

Pot v Emavs – p. Marko I. Rupnik in Center Aletti, 2021

Mir vam bodi!

*Ko smo na poti skupaj z Jezusom,
drug drugega poslušamo in med seboj sodelujemo,
prejemamo gotovost, moč, varnost in mir.
Veselimo se Božjih darov in pričujmo, da smo odrešeni!*

Blagoslovljeno praznovanje Jezusovega vstajenja!
Buona Pasqua di risurrezione di Gesù!

Ivo Miklavc, dolgoletni župnik v Ankaranu in Trebčah ter graditelj ankaranske cerkve in župnijskega občestva, ustanovitelj ankaranskih skavtov, je prešel v Očetovo naročje na praznik sv. Jožefa, 19. marca 2022 zjutraj.

V Ankaranu smo se od njega poslovili v nedeljo, 20. marca, ob 16.00 uri je somaševanje duhovnikov Slovenske Istre vodil škof Jurij Bizjak. Pogreb je bil v sredo, 23. marca, ob 15.00 uri na Trsteniku, kjer je rajni bival od septembra 2020.

DUHOVNIK IVO MIKLAVC, DON BOSKOV SALEZIJANEC rojen 27. oktobra 1938 – umrl 19. marca 2022

Ivan Miklavc ali Ivo, kot smo ga poznali, se je rodil 27. oktobra leta 1938 pri sv. Lovrencu na Pohorju. Bil je tretji od šestih otrok v družini Kristine in Romana. Družina ni imela svojega posestva, oče je bil kamnoseški delavec v granitolomu. Leta 1954 je Ivo začel šolanje pri salezijancih na Reki, naslednje leto pa je vstopil v noviciat. Po izpovedi prvih zaobljub je opravil gimnazijo v Zadru in leto vzgojne prakse, poleti 1960 pa je na Rakovniku začel obdobje bogoslovja in študija na teološki fakulteti v Ljubljani. V juniju 1967 je izpovedal večne redovne zaobljube, prejel diakonsko posvečenje, na praznik sv. Petra in Pavla pa ga je v Mariboru škof Maksimilijan Držičnik posvetil v duhovnika.

Kot duhovnik je najprej nekaj mesecev deloval v Janjevu na Kosovu, oktobra pa je bil poslan v novo župnijo Ankaran, ustanovljeno dve leti prej. Središče župnije je takrat bila cerkev sv. Brigite švedske v Kolombanu. Poln idej in zagnanosti je kmalu začel navduševati, da bi v Ankaranu zgradili cerkev s pastoralnim središčem. S pohorsko trmo, z neomajnim zaupanjem v Božjo previdnost, neustrašnim značajem in hkrati s svojim humorjem je izkoristil vsako priložnost, da bi lahko uresničil to zamisel. Po dolgi papirnati vojni in številnih političnih spletkah je po odkupu primerne lokacije 20. marca 1982 končno dočakal blagoslovitev temeljnega kamna. Dela so hitro stekla in tako je bila 2. decembra 1984 cerkev sv. Nikolaja v Ankaranu posvečena. V tej gradnji je bilo zajeto ogromno odpovedi, to je bil projekt življenja.

Ob skrbi za materialno izgradnjo cerkve je skrbel za živo pastoralno življenje. Trideset let je oblikoval ankaransko župnijo skupaj s številnimi sodelavci. Ustanavljal je različne skupine. Iz izkušnje s tržaškimi skavti so tudi v Ankaranu nastajali zametki skavtske organizacije, ki se je po osamosvojitvi lahko zopet ustanovila. Župnijo je gradil s katehetskimi sodelavci, ki jih je pošiljal na ustrezno usposabljanje. Že srednješolcem je veliko prepuščal in zaupal. Vsi so se čudili, da to dela iz ljubezni do

duš. Vse je znal pridobiti in jih vključevati. Številna so pričevanja zakonskih parov, posameznikov, ki jih je spremljal, kako jih je reševal v najtežjih trenutkih življenja, jim bil drugi oče. Nikomur ni odrekel pomoči, vsem je pomagal po človeški plati, hkrati pa vsakega bogatil s pogovori o duhovnih stvareh, z jasnimi nasveti in seveda z zakramenti.

Bogu hvaležen je s težkim srcem leta 2001 odšel čez mejo, se vključil v skupnost Opčine in deloval kot župnik v župniji Trebče. Tudi tam je hitro pridobil mlade na don Boskov način, še zlasti skavte, se lotil dela v cerkvi in župnišču. Tako vse do zlate maše, ki jo je obhajal leta 2017 v Trebčah, Lovrencu na Pohorju in predvsem v Ankaranu, kamor se je rad vračal. »Tu je moj dom, drugega nisem imel,« je izrekel.

Potem, ko je imel leta 2019 operacijo, je dalj časa preživel zopet v Ankaranu. Nevidna in tiha bolezen je napredovala do te mere, da ni zmozel več poskrbeti zase. Čeprav težko, je sprejel, da je Božja volja, da odide v skupnost na Trsteniku, kjer je bilo poskrbljeno za ustrezno nego. Dostikrat je dajal občutek, da je ujet v svoje telo, ki mu ne da, da bi še naprej delal. V skupnosti med sobrati je zaključil svoja bogata leta duhovniškega in salezijanskega življenja. Vdano je sprejel, da se poslavlja. Na predvečer praznika svetega Jožefa so ga obiskali sorodniki, zjutraj pa je zaspal v zaupanju, da mu je sveti Jožef naklonil milost srečne zadnje ure in najlepšega srečanja z Gospodom.

OBČESTVU SVETIH SE JE PRIDRUŽIL

Ivo Miklavc SDB

salezijanec duhovnik

ROJEN: 27. oktober 1938 Lovrenc/Poh.

PRVE REDOVNE ZAABLJUBE:
15. avgust 1956

DUHOVNIŠKO POSVEČENJE:
29. junij 1967

ŽUPNIK: 1967 do 2001 Ankaran
2001 do 2020 Trebče

UMRL: 19. marec 2022 Trstenik

SLOVO: 20. marec 2022 Ankaran

POGREB: 23. marec 2022 Trstenik

Salezijanski višji predstojnik, inšpektor Marko Košnik je ob pogrebu nekoliko orisal tudi njegovo duhovno podobo. Imel je granitno voljo in neomajno predanost za Božjo stvar. Ivo je o sebi dejal: »Nisem angel. Sem kot vsi drugi, človek s svojimi vrlinami in tudi šibkostmi. Marsikdaj pa sem si upal povedati kaj, kar ni bilo ravno lepo sprejeto. To uporništvo posredno pomaga dosežati spremembe, napredek, uvajati novosti.«

Njegov lik je bil Dobri pastir, pastoralna zaveza pa: »Posvetil se bom družinam, staršem, mladini in otrokom. To je bil moj načrt in to sem res počel.«

Želel se je približati. Ni želel biti avtoriteta, ampak duhovnik, ki je prisoten, zelo blizu ljudi. V delovni vnemi za Božje kraljestvo je ponavljal: »Rajši delam, kot molim.« In res je delal. Za dušo pa je črpal moči na gorskih vršcih. V tem je brusil svojo kleno voljo. Hribi, ferate, smučanje ...

Na zlatomašno podobico je zapisal: »Dobri Bog! Odkupljanja te prosim! Edino Ti vse veš, predvsem pa, da Te imam kljub vsemu neizmerno rad!«

M. K., Družina, 14/2022, Odšli so, str. 27

BESEDA SLOVESA OB POGREBU NA TRSTENIKU, 23. MARCA 2022

V Ankaranu, ob poslovljni maši za gospoda Ivota v nedeljo, 20. marca, je bilo povedanih toliko lepih besed, pričevanj. Danes bi morali vse spet prebrati, vse spet slišati.

Škof Jurij je lepo povedal, da ima vsak od nas svojo zgodbo z njim. Res je, z vsakim je stkal osebni odnos.

V soboto, 19. marca, ko sem izvedela, da je Ivo zaključil svojo zemeljsko pot, se mi je porodila misel. To, da se je poslovil na Jožefovo, dan mož, očetov in delavcev, je prav v njegovem stilu. Lepo sta nam to pripravila, Ivo in Gospod Stvarnik.

Sama pa sem zdaj našla svojega priprošnjika tam gor v nebesih.

Zame in za mnoge je Ivo utiral svetniško pot. Ja, tako, tlakovano tudi z napakami in grehi. Toliko večja pa je njegova svetost in vera. S to vero nas je navduševal, z nami živel in jo delil.

Verjetno mu nismo uspeli vsega povedati, se za vse zahvaliti. Polno spominov je po naših mislih.

Smo pa danes tukaj ob vas, gospod Ivo, ker ste vedno upali v vsakega izmed nas.

Preprost duhovnik, v skromni obleki, delavnih rok, drznih izjav, pozoren do ranljivega, zahteven do močnega in velik šaljivec.

Veliko sem poslušala o njem. Lepe, pa tudi manj lepe stvari. Se je kdo tudi potožil, da ga je njegova beseda prizadela. Verjamem. Njegova beseda je bila

jasna, večkrat tudi trda. Bila je pa sad njegovih razmišljanj, želja, molitev in zagnanosti za vero in Boga. Ko si ga spoznal, si spoznal tudi njegovo čisto dušo, nežno, čutečo, usmiljeno. Spoznal si njegovo veliko vero. Samo tako si lahko razumel tudi njegove besede.

Mene in mnoge spremlja že od otroških let.

Spominjam se obiskov pri nas doma na kosilu. Ni mu bilo toliko pomembno kosilo. Učil nas je moliti pred in po jedi, dal priložnost otrokom, da smo tudi mi poiskali svoje besede molitve. Je bilo težko, nerodno, danes pa neprecenljivo. Molitev sem ponesla v svojo družino.

S tako zagnanostjo je zbiral in delal za mlade.

Nepozabne šmarnice pri Sveti Bridi, ko je cerkev postala že premajhna. Seveda smo prišli, ker se je z nami najprej igral, nas poznal in klical po imenu.

Peljal nas je na počitnice, pozimi in poleti. V naši župniji je toliko otrok, mladih, prav on naučil prvih smučarskih zavojev. Spominjam se kako je naokoli zbiral smuči in pancerce, jih urejal v župnišču in omogočil vsem, da lahko gredo na sneg. Potreboval je pomočnike. Zbral je mlade, moške, žene, vsi so radi pomagali.

Mimogrede nas je na skupnih bivanjih učil za življenje. Učili smo se živeti v skupnosti, si deliti delo, moliti, poslušati besede svetega pisma. Vrhunec vsakega dne pa je bila zanj sveta maša. Ni važno, kje smo bili. Ali je to bila dvorana, kuhinja, še najlepša pa je bila katedrala v naravi, kot je rad povedal. Ko je štor postal miza in oltar, kamni in hlodi naše stolice. Morali smo se potruditi, napisati molitev, misel. Vedno je poslušal, kaj govorimo, beremo, pišemo. Rad je podelil pohvale, povedal je osebno. Zdaj vem, salezijanec, ki govori vsaki duši na uho.

Kdo me je popeljal v hribe, da sem videla tiste kamnite vrhove? Tudi tukaj nas je učil. Nikoli se v hribih ne prične s hitrim tempom. Prvi v vrsti mora videti, kje je zadnji. V hribih je pomembna odločna beseda, da se varno pride do cilja. Po melišču navzdol se gre s peto. Vse to sem tako ponosno ponavljala svojim otrokom, ko sem jih še sama peljala na tiste kamnite vrhove.

Sprašujem se, kje je našel toliko poguma, da nam je na nevarnih poteh zaupal, da bomo zmogli. Toliko vrhov, po skalah, klinih, zaupal nam je vožnjo kombijev, polnih otrok.

Bi jaz zaupala? Težko.

Zbiral je mlade na pevskih vajah, nas učil peti, nekatere igrati klavir. Ni bil glavni cilj petje. Hotel nas je spoznati z Jezusom. Ponudil je igro, veselje, smeh, dobro razpoloženje. Ko nam je bilo v župnišču tako lepo, ni bilo težko prisluhniti še njegovim besedam, naukom, razlagam besed svetega pisma.

Tudi gledališki igralci smo lahko bili. Ko nastopaš, moraš paziti, da si med govorom obrnjen proti publiko, da te slišijo. To so le drobni nauki, ko smo

pripravljali igrice ob svetem Miklavžu in podobno. Nauke smo ponesli s seboj, pričeli sami učiti naprej.

Spoved, mnogim tako nerazumljiv zakrament. Pripravljaj nas je, kako naj pogledamo v svoje srce. Ni bilo le naštevaje grehov, je bil tudi osebni pogovor, iskanje novih poti. Za trenutek smo postali tako sveti.

Neutruden mož. Ohranjal ga je red. Kmalu smo spoznali, da je njegova rana ura, čas molitve in dela. Skrbel je za zdravje, telovadba, hoja, zdrava prehrana. Vedno je govoril, da če ne bi bil duhovnik, bi bil kmet. Zemlja mu je bila tako ljuba. Vse to ga je približalo ljudem. Kar pojavil se je na njivi svojega župljana, še sam poprijel za delo. Spet z drugim smučal, hodil po hribih. Na domu pohvalil kosilo kake gospe, se še malo pohecal na račun mož. Verjetno poznate tisto njegovo šalo, kakšna je razlika med poročeno ženo in Jezusom v jaslicah?

Duhovnik, ki je naokoli po gozdu nabiral šparglje in gobe in to dobro uporabil za obisk na domu katerega župljana in delil z njim. Preprosto, ne?

Z mladimi se spopadel na nogometni tekmi. To je bilo zares, ofsajd in vse kar pride zraven. Hudo je bilo, če je njegova ekipa izgubljala.

Kasneje sem videla, kako obiskuje bolnike v župniji, zanje je imel veliko srce in čas.

Poznal je vse jezike, jezik kmeta, mehanika, boječega, postavljača, jezik mož in žena, jezik starega, otroka, jezik šolanega, preprostega, jezik vernega in nevernega.

Don Bosko, njegov vzornik je rekel: »Ukradli ste mi srce.« Za Ivota zagotovo velja: »Bog in človek je ukradel njegovo srce.«

Bil je vedno poln novih idej. Zbiral nas je ob večerih, ko smo skupaj prebirali knjige, sveto pismo, se družili na pevskih vajah. Vse, kar je znal, je hotel deliti. Vzgojil in spodbudil je veliko katehistinj in katehistov. Že zdavnaj je razumel, da moramo vero deliti med seboj vsi.

Veselje evangelija je delil onkraj naše župnije. Zakaj pa ne bi v Ankaranu imeli Črno morje in bi se družili otroci in animatorji z Obale? Veliko otrok, mladi animatorji, možje so pripravljali igrišča, mize, stolice, žene so kuhale. Koliko ljudi je mimogrede oznanjalo veselo novico.

Ivo je skrbel za vse generacije. Kako lepo je obujati spomin na Ankaranfesta, ko so cele družine prihajale na druženje, možje so se radi podružili ob balinanju in Alojzijadi. Žene so tako rade poromale, ko jih je Ivo popeljal s kombijem naokoli.

Šel je še onkraj meje. Navdušen nad naravo in za delo z mladimi se je v zamejstvu vključil v delo s skavti. Skavtskega duha je zasadil tudi v Ankaranu. Ko smo postali skavti, je bilo jasno, da nas je vseh teh veččin učil že veliko prej, ko nismo vedeli kaj to skavt sploh je.

Negoval je ljubezen. Duhovnik, ki je bil tako blizu ljubezni med možem in ženo, ljubezni med mladim fantom in dekletom. Njegove besede so mi vedno odmevale; moli za svojega bodočega moža, za svojo bodočo ženo. Nekje se pripravlja nate. In sem molila. Prav neverjetno, koliko ljubezni je vzkliko med nami in preraslo v zakon, družino. Vzgajal je naprej. Svojega moža, ženo, otroke, blagoslavlajte, naredite križ na čelu drug drugemu. Zame tako velika molitev in ljubezen, ko si z možem podeliva križ. Naučil me je on.

Veliko darilo je bilo, če te je lahko poročil Ivo, krstil otroke. Čast in poklon, če je lahko naše drage pospremil h grobu.

Heroj, nepremagljiv? Pokazal nam je tudi svojo ranljivost. Spomnim se besed njegove pridige. Mislite, da duhovnik, da jaz, nikoli ne dvomim. Da se vame ne prikrade dvom v Boga, v delo zanj? Tudi mi duhovniki dvomimo, tudi jaz. Takrat molim in zaupam.

Ivo je postal tudi sam bolnik. Videli smo ga, kako peša njegovo telo. Telo, ki je prišlo na toliko vrhov, premagalo toliko zlomov po padcih v hribih, telo, ki je premagovalo leta. Zdaj je šele postal pričevalec. Ker je tako slaboten hotel ostati z nami, nam še vedno deliti nauke, smešne prigode, vice, blagoslove, nas obiskoval.

Zadnja leta je izgubljal vid. Izgubljati vid, sprejemati bolezen, križ, opuščati veliko stvari, sprejemati pomoč. Ko se je vračal s pregleda v bolnišnici Izola, se je ustavil v cerkvi na Markovcu. Spomnim se dopoldneva, ko sem si vzela trenutek in stopila v cerkev. Bila sva sama, Bog in jaz. Nekdo je vstopil v cerkev, nisem videla kdo, ker je bil za menoj. Morala sem naprej. Ko sem se ozrla, je na kolenih v molitvi bil Ivo. Oba presenečena nad najinim srečanjem. Verjetno vesel, da vidi sadove svojega dela, da nas je popeljal na pot vere. Jaz pa sem se takrat zavedela, da je pred menoj tisti pogumni, vzdržljivi, vsestranski duhovnik. Zdaj na kolenih, samo človek s svojim križem. Nikoli do takrat ga nisem videla tako globoko svetega. Hvala, da sem lahko to doživela.

Gospod Ivo!

Hvala za vseh štiriintrideset let, ko ste bili župnik v naši župniji. Hvala za vsa nadaljnja leta, ko ste ostali povezani z našo župnijo in smo se še vedno lahko srečevali. Nepozabne pridige. Povedali ste bistvo, večkrat drzno, približali ste se našim življenjem. Tolikokrat so mi vaši stavki odmevali še ves teden.

Tako preprost je ta vaš evangelij.

Samo bodi ob človeku. Z njim delaj, poslušaj, se igraj, govori, jej, pij, hodi, se ustavi. Samo vzemi si čas.

Vi ste si vzeli in darovali čas za nas. Zato smo danes tukaj, malo bliže Bogu.

Heidi Gregorič

VABLJENI K DAROVANJU ZA SVETE MAŠE

Po naših namenih lahko molimo v krščanskem občestvu, svoje prošnje pridružimo Jezusovi daritvi. Namenimo zahvale za vse prejete darove in prošnje za naše rajne ali za druge trenutke v življenju, ko potrebujemo Božjo pomoč in varstvo.

ŠMARNICE V MESECU MAJU

med tednom pri sveti maši v župnijski cerkvi
in pri Sv. Bridi ob 19.00 uri

MOLIMO ZA NAŠE VEROUČENCE

Spremljajmo mlade z molitvijo. Sklep verouka bo v nedeljo, 5. junija.

KARITAS spodbuja k skrbi za potrebne duhovne ali materialne pomoči. Bodimo pozorni do beguncev iz Ukrajine. Vabljeni k pobudi **POSVOJITEV NA DALJAVO**.

KORISTNE POVEZAVE NA INTERNETU

www.hozana.si; www.aleteia.si; www.druzina.si;
www.radio.ognjisce.si; www.pridi.com; www.donbosko.si

V preddverju cerkve že nekaj časa čakajo trije **zvonovi**, posvečeni Mariji Pomočnici, sv. Nikolaju in sv. Janezu Bosku. Priporočamo se za darove na TRR ali osebno, da bi mogli čimprej postaviti še zvonik.

Svete maše ob nedeljah in praznikih:

8.00 - Sv. Brida; 10.00 in 11.30 – Ankaran

Svete maše med tednom:

19.00 v župnijski cerkvi – vsak dan

torek 16.00 Valdoltra *ni v juliju in avgustu* [KO DOPUSTILJO RAZMERE]

četrtek 17.00 Sv. Brida *ni v juliju in avgustu*

Spovedovanje: **ČETRTEK OD 18.00 V ŽUPNIJSKI CERKVI**

NEDELJA PRED SVETO MAŠO V ŽUPNIJSKI CERKVI

Kadarkoli po dogovoru

Telefon: **05 652 12 12; 041 243 278** – župnik Franc Šenk SDB

Elektronska pošta: **zupnija.ankaran@rkc.si**

Spletna stran župnije: **ankaran.donbosko.si**

Transakcijski račun: **IBAN SI56 0432 1000 3318 296, BIC KBMASI2X**